

№ 425.

Ой ходила дівчинонька по городу,
Тай носила селезенька під рукою,
Тай пускала селезенька на тихую воду:
Пливи, пливи, селезенько, тихо по воді,
Прибуд, прибуд, мій батенько, тепер ик мені,
Ой дай же мені порадоньку бідній сироті.
Поражайся ж, дитя моє, само поражайся,
А моєї порадоньки не сподівайся:
Находилис мої ноги, не пойду до тебе,
Склепилис мої вустеньки, не мовлят тобі,
Закрилися карі очі не глянут тобі,
Сложилися білі руки не благословлят тебе,
Насипано сироті землі на груді мої:
Не дам тобі порадоньки бідній сироті.

№ 426.

Ой як би я знала, знала, гадала,
Що за доленька буде,
Не ковала б я, не золотила золотого перстенька,
А сковала б я, позолотила золоті крилячка,
Та полинула б я, та одвідала чужую сторіночку;
Не так сторону не так чужую, як чужого батенька,
Чі вин же добрий, чі добровірний,
Чі такий, як мій рідний.
А у мого батенька усюди гори,
Та гуляти до волі,
А у свекорка усюди рівно,
Тай гуляти не вільно;
В свого батенька на вулицю йду, я в ёго неспросюся,
На гуляньячку хоч забарюся, я ёго не боюся,
Нагуляюся, наспіваюся, тай до домоньку йду,